

MŪSŲ LIETUVA

NR. 29 (1614) – SEMANÁRIO – 1979 M. LIEPOS – JULHO 26 D. – 5,00 kr.
Rua Juatidiba, 20 (28) Caixa Postal 4421 – 01000 São Paulo, SP. Tel. 273-0338.

JAUNOJI LIETUVA

Prieš lygiai 70 metų lietuvių 1864-1904 m. spaudos draudimo fone sublizgo, suspindėjo pirmoji didesnė, veržli ir išdailinto žodžio poema "Jaunoji Lietuva". Tai buvo mūsų tautinio dainiaus, vėliau prelado, Maironio kūrinys. Tarp skausmų į garbę – buvo antroji to veikalo antraštė.

Tarp skausmų į garbę subrendo to meto jaunoji Lietuva. Šis Maironio dvižodis IV Pasaulio Jaunimo Kongresą Londone Sveikinant pasidarė šūkiu, garbės samprata, ateinančios nepriklausomybės pranašas, naujos antrosios Lietuvos valstybės dviejų su virš dešimtmečių įkvėpimas ir, galimas daiktas, dabartinio lietuvių jaunimo kelrodis.

Lietuvių tautos gyvenimas šiandieną turi ne daug šviesesnį dangaus foną, negu tada. Lietuvių jaunimas žengia per savus grumstus į šviesesnę ateitį. Jis siekia, studijuoja, tobulinasi profesijose, ir ne tik pats stiprinasi tautiškume, bet savo tautos dalį ir nedalią įspūdingai ir ištvėringai perteikia į savos aplinkos kitataučių sąmonę ir galvoseną.

Šiandieninė jaunoji Lietuva turi dar vieną grumstą, kurio jos prano-kėjai tada Maironio jaunystėje prieš 70 metų neturėjo ir kurį jie pasigėrėtinais sumaniai peržengia. Šiandieną lietuvių jaunimas gyvena, mes sakome, pasaulyje, atseit, bent penkiolikoje kraštų nuo naujosios Zelandijos pietryčiuose ligi Aliaskos šiaurės vakaruose, bet didžioji jo dalis – nuo Baltijos ligi Gulago salynų eurazijos rytuose.

Tarp tų dviejų jaunosios Lietuvos atstovų gana kietai užsklęsta spygliuoja geležinė uždanga.

Reiškia, dabartiniam lietuvių jaunimui tenka visų pirma tarp savęs organizuotai ir pajėgiai susilipdyti ir tūkstantinių mylių distancijos nugaltėti, ir tenka išrasti būdus, kaip susikalbėti ir susijauti per tą uždangą, per kurią nevalia susieiti.

Mūsų jaunimas tai pasigėrėtinais gerai atlieka. Štai – susitvėrė Pasaulio Lietuvių Jaunimo Sąjunga. O čia, štai, Pasaulio Lietuvių Jaunimo Kongresas, kuris liepos 11 d. prie pat Londono, Strawberry Hill. St. Mary's koledže 19 val. pradėjo savo savaitės ilgio darbotvarkę.

Tai jau kervirtasis jaunimo Kongresas, taip kas ketveri metai, vis apsisukas ratu, tik kitoje vietovėje. Šį kartą Kongrese bus skiriama daug dėmesio jaunimui Lietuvoje.

Džiaugdamiesi Kongreso suskridimu į Londoną, linkėkime jam visokeriopo pasisekimo jo darbuose bei sumanymuose, o suvažiuosiuoms delegatams, „Volungės“ (iš Toronto), „Gintaro“ (iš Montrealio) sambūriams, virtuozams P. Odiniui ir R. Lampsatytei (iš Vokietijos) bei visiems, visiems svečiams – malonių dienų, daug džiaugsmo ir aibes naujų pažįstamų bet draugų...

Tegyvuoja Jaunoji Lietuva. (k.v.)

Europos Lietuvis

Inž. Aleksandras Valavičius BLJS-os vicepirmininkas ir kelionės į jaunimo kongresą organizatorius. (nuotr. P. Rukšio)

ISVYKSTANT Į KONGRESĄ

Pasikalbėjimas su inž. Aleksandru Valavičium, Jaunimo Sąjungos atstovu, pravestas ML bendradarbio Alf. D. Petraičio š.m. birželio 30 d.

ML korespondentas: Matau, kad jau visi pasiruošę kelionei į Jaunimo Kongresą. Tarp jų ir inž. Aleks. Valavičius.

– Pone inžinieriau, kokios naujienos ir kuomet išvykstate?

Inž. A. Valavičius: Išskrendame 9 iš Viracopos į Londoną.

ML.– Būtų įdomu sužinoti, kiek žmonių išvyksta iš Brazilijos?

AV.– Brazilijos grupę sudaro 14 žmonių; jų yra penki atstovai, septyni dalyviai ir du svečiai.

ML.– Keliauninkų amžiaus vidurkis? Ar tik jaunimas važiuoja, ar yra ir senesnio amžiaus žmonių?

AV.– Atstovų amžius yra nuo 16 iki 35 metų. Jų vidurkis 20-21 metai. Dalyvių amžiaus vidurkis taip pat panašus 22-23 metai.

ML.– Ar galima sužinoti jų visų pavardės?

AV.– Mielai. Štai jos: atstovai: – Beatriz Bacevičiūtė, Nilza Guzikaukaitė, Sofija Žūtaitė, Sandra Saldytė ir aš. Dalyvių pavardės yra sekančios: Danutė Silickaitė, Elizabetė Vazgauskaitė, Suelly Vazgauskaitė, Eduardas Umaras, Vito Baranauskas, Rymantas Valavičius ir Antanas Valavičius. Dar turime du svečius: Aleksandras Bumblys su poniu.

ML.– O Jaunimo Sąjungos pirmininkas kodėl nevažiuoja? Jo pavardės negirdėjau.

AV.– Tikrai gaila, kad Arnaldas Zizas nevažiuoja. Ypač, kad visų kraštų JSąjungos pirmininkai jau turėjo rezervuotas vietas studijų savaitėse, stovyklose ir visuose parengimuose. Matote, jis ką tik baigė universitetą ir neseniai pradėjo dirbti. Jam neįmanoma dabar gauti atostogų darbavietėje.

ML.– Kokios jūsų pareigos yra Jaunimo Sąjungoje?

AV.– Aš esu Brazilijos Lietuvių Jaunimo Sąjungos vicepirmininkas.

(nukelta į 2-ąją psl.)

Lietuvos Katalikų Bažnyčios KRONIKA

LKB KRONIKA Nr. 36

LIETUVOS KATALIKŲ GYVENIMAS IŠRINKUS ŠVENTUOJU TĖVU JONĄ PAULIŲ II-ji

(Tęsinys)

Drąsios kunigų kovos dėka tikėjimo priešai nepasiekė norimų rezultatų. Vilkaviškio vyskupijos kurija ir valdžios pareigūnai turėjo daug vargo, kol kun. Lionginas Kunevičius privertė palikti Didvyžių parapiją. Jis, net prievarta paimitas į kariuomenę, su kareivio uniforma atvykdavo sekmadeniais į savo parapiją atlaikyti šv. Mišių.

Anksčiau tarybinė valdžia mėgino iš jaunesniųjų kunigų atimti teisę viešai atlikti kunigo pareigas. Pvz., 1969 m. kun. Sigita Tamkevičius ir kun. Juozas Zdebskis buvo privertę kasti griovius. Baigę darbą, jie katakombiniu būdu vedavo rekolekcijas, laikydavo šv. Mišias ir pan. Ateistai, bijodami, kad neišplistų katakombinė pastoracija, netrukus liepė juos įdarbinti parapijose. Panašiai kun. Alfonsas Svarinskas, kad nedarytų įtakos Vilniaus studentams, buvo paskirtas į parapiją.

Nepaisydamos tikėjimo persekiojimo iki šiol daugeliu atvejų tikėjimą palaiko krikščioniškos šeimos. Lietuvoje daugelis vyresniosios kartos šeimų yra giliai religingos. Ateistai beveik neturi vilties sugriauti jų tikėjimą. Tarybinėje santvarkoje išaugusios jaunosios šeimos, nors ir paveldėjusios savo tautos tikėjimą ir tradicijas, bet turi menkesnę religijos supratimą ir joms savo vaikus auklėti žymiai sunkiau.

Nors tarybinėje Konstitucijoje užtikrinama piliečiams spaudos

laisvė, o piliečių diskriminacija religiniu ir tautiniu atžvilgiu draudžiama, tačiau Lietuva išgyvena dar žiauresnę negu caro laikais spaudos draudimą, kada buvo leidžiama knygas spausdinti tik rusišku alfabetu. Spaudos laisvė duota tik ateistinei ideologijai skleisti, o kitokią ideologiją propaguoti — draudžiama. Per 38 metus lietuviai negavo teisės išleisti religinio turinio knygų, išskyrus "Naująjį Testamentą", "Psalmyną" ir "Vatikano III susirinkimo nutarimus".

Lietuvoje religinį gyvenimą palaiko kukli pagrindinė spauda. Knygas tenka persirašinėti dažniausiai ranka ar rašomąja mašinėle.

Lietuvoje eina šie pagrindiniai religinio turinio periodiniai leidiniai: "LKB Kronika", "Dievas ir Tėvynė", "Rūpintojėlis", "Tiesos kelias" (kunigams)... Net ir patriotiniai pagrindinio laikraščiai — "Aušra", "Laisvės šauklys", "Perspektyvos" palankiai vertina Katalikų Bažnyčią, nes jie gerai supranta, kad, kol bus gyvas katalikų tikėjimas, Lietuva nebus surusinta. Pagrindinė spauda eina iš rankų į rankas kaip didžiausia brangenybė. Vėl atsiranda nauji knygnešiai, keliamos naujos bylos, laukia kalėjimai už katalikišką bei tautinę spaudą. Dabar sunku įvertinti jų reikšmę. Tiek aišku, kad tauta pasijuto esanti gyva, šios spaudos įtakoje kyla nauji religiniai ir tautiniai sąjūdžiai.

(Bus daugiau)

LIETUVIAI PASAULYJE

Solistas Arnoldas Voketaitis

NUO BALTŲJŲ RŪMŲ IR METROPOLITAN IKI CHICAGOS

Arnoldas Voketaitis — talentingas solistas, praėjęs platų dainos kelią. Gimęs ir augęs New Haven, Conn. Ten pradėjo ir savo muzikinę karjerą. Būdamas dar aukšt. mokykloje jau pradėjo lavinti balsą pas Jacinto Marcosano ir po to ketverius metus Quinnipiac College pas prof. F. Riggio. Šio partas įstojo į Yale universiteto vokaliųjų studijų skyrių, kur studijavo muziką, dainavimą ir kalbas. Jau 1953 m. to paties prof. Riggio suorganizuotame teatre A. Voketaitis atliko pagrindinį vaidmenį operoje Madame Butterfly. Dėl karinės tarnybos studijas turėjo nutraukti, bet laimėjęs dainavimo varžybas, jis buvo paskirtas į armijos orkestrą solistu Washington, D. C., ir kaip solistas dalyvavo Baltuosiuose rūmuose per iškilmes žymiųjų svečių priėmimuose. Su tuo orkestru važinėjo po visą Ameriką koncertuodamas ir visur priimamas su dideliu entuziazmu.

Grižęs iš kariuomenės 1957 m. atsidėjo tik dainavimui, ypač

operai. Laimėjęs Connecticut operos draugijos varžybas, tapo nuolatiniu solistu. A. Voketaitis yra laimėjęs kelias dainavimo varžybas ir pasiekęs net New York City Center operos sceną, kurioje dainavo operose Madame Butterfly, Traviatoje, Bohemoje, Šikšnosparny. Don Juan, Don Giovanni ir kitose. Kituose teatruose puikiai atliko savo vaidmenis operose Aidoje, Kunigaikštys Igory ir kt. Ypač atkreipė į save muzikos kritikų ir spaudos dėmesį savo dainavimu operoje Oedipus Rex Kreono vaidmenyje. Šią operą dirigavo garsusis dirigentas L. Stokowskis. Taip pat dainavo ir daugelyje kitų operų bei koncertų, kaip L. Bersteino vadovaujamoje Filharmonijoje, kuri Carnegie Hall pastatė V. Thompsono operą "Keturi šventuosius".

Sol. Arnoldas Voketaitis 1963 m. laimėjo Rockefellerio fondo premiją ir tada su koncertais ir dainavimu operose važinėjo po įvairius Europos kraštus. (nukelta į 4 pusl.)

PARDUODAME automobiliams

SKYDELIUS su
grandinėle raktams(chaveiro com emblema
Vytis e bandeira)VISKĄ RASITE
ŠV. KAZIMIERO
PARAPIJOS
KLEBONIJOJ

LIPINĖLIUS

— Adesivos

BALTARUSIJOS Lietuvos pogrindžio leidinys.**LIETUVIŲ** "APIE LIETUVIŲ PADĖTI BALTARUSIJOS RESPUBLIKOJE"**NAIKINIMAS** Antras sąsiuvinys Antras leidimas

Vilnius 1978

(tesinys iš praeito numerio)

IŠ BALTARUSIJOS LIETUVIŲ GYVENIMO**Zietela**

Zietela X) (tarmiškai Zitelė) – toliausiai į pietus nuo Lietuvos TSR sienos nutolusi vietovė, kurioje iš seno išlikę lietuviškai kalbančių žmonių. Šoktelėjęs kartu su lietuvių nacionalinio jausmo atgijimu, Zietelės lietuvių skaičius, neatlaikęs diskriminuojančio slavų (lenkų ir rusų) spaudimo, XX amžiuje sumažėjo iki minimumo. 1957 m. kalbininkai surado apie 40 žmonių, kalbančių lietuviškai, daugiausia Zasiėčių kaime ir tik du – Pagiriuose. Per 10 metų (iki 1967) lietuviškai mokančių Zietelės apylinkėje sumažėjo daugiau negu dvigubai – iki 20. 1962 m. mirė abi paskutinės Pagirių kaime gimusios senutės, gerai kalbėjusios lietuviškai" (A. Vidugiris, Lietuvos kalbotyros klausimai, XI, 1969, p. 147).

1977 m. surasta jau tik apie 10 žmonių, gerai kalbančių lietuviškai ir dar nemažai suprantančių, bet negalinčių kalbėti. Liūdna statistika:

XIX amžiaus pabaigoje kalbėjo liet. 1156 žm.

1957 m. – 40

1967 m. – 20

1977 m. – apie 10.

Sekantis dešimtmetis Zietelės lietuviškai salai gali turėti istorinės reikšmės, numirti paskutiniai lietuviškai kalba žmonės, nes jauniausiems dabar daugiau kaip 70 metų, o vyriausiam 94 m.

Prieš I pasaulinį karą lietuviškai kalbėjo ne tik Zasiėčiuose ir Pagiriuose, bet ir Narėčiuose, Kurpešiuose, Jotvingiuose (Dainavoje) ir kituose kaimuose. Dabar apie šiu kaimų tikrąją kilmę kalba tik pavardės (pvz., Kurpešiuose pusė kaimo turi pavardę Juoda) ir užrašai Zietelės kapinių antkapčiuose: Ginelis, Matukas, Žukelis, Grybas, Zibertas, Šimukas, Reiba, Cilvinas, Šikšnia, Trainelis, Burokas, Petrošius, Šmaustas, Laila, Varkala, Ninartas.

Iki šių dienų zieteliškiai išlaikė ypatingas tarmės bruožus, pvz.:

Padék Di tau. Divas – Dievas, pauštuika – paukštytė, asmokas – pinigas, šiltis – ugnis, kunoda – bulvė.

Senąją kalbą saugo kaimų ir upių vardai: Pagiriai, Zasiėčiai, Dainava, Jotvingiai, Krištupė, Jetra, Nemunas (Nemunas).

Skaudu matyti mirstančių kalbą. Vydūnas yra pasakęs, jog "bet kokios kalbos naikinimas yra sunkus nusikaltimas prieš žmoniją". Ir šis nusikaltimas dar pasunkėja, naikinant archaiškiausią indoeuropietiškos kalbos tarmę. Tai vyksta beveik vidury civilizotos Europos, beveik niekam neužtartant.

Niekas neturi teisės mokyti Zietelės vaikų tos kalbos, kuri buvo gimtoji jų tėvams ir protėviams. Paskutinė Zasiėčių mokytoja šimtametė Katerina Zukelienė jau bebaigianti amželį Vilniuje. Iki šiol jai dėkingi visi zasetiškiečiai, mokantys skaityti ir gerbti gimtąją kalbą.

Gruzinas gydytojas aprašo piktnaudžiavimų psichiatrija

Neseniai į Vieną atvykęs gruzinų psichiatras Avtandil Papišvili paliudijo, kaip Sovietų Sąjungoj ir Čekoslovakijoj psichiatrija piktnaudžijama politiniam persekiojimui. Straipsny, išspausdintame čekų žurnale Svedectvi (Paryžius, Nr. 57, 1978), jis pabrėžia tris dalykus:

1) Kai kurie Sovietų Sąjungos piliečiai suserga nerviniu sutrikimu, nes jų skundai valdžios organam yra pakartotinai atmetami ar ignoruojami. Kai jie kreipiasi į psichiatrą pagalbos ir juos užregistruoja kaip pacientus, KGB pradeda inspiruoti jų "gydymą", net ir kai jų pradinis skundas buvo nepolitinio pobūdžio. Pati sistema veisia neurozes ir tada išnaudoja neurozės aukas.

2) Diagnostiniai terminai, kuriais Sovietų Sąjungoj apibūdinama šizofrenija (Snežnevskio definicija), yra tokie bendriniai ir elastiški, ir nesavanoriško uždarymo į psichiatrinę ligoninę kriterijai yra tokie migloti, kad nekonformistus galima labai lengvai klasifikuoti kaip protiškaik nesveikus ar pavojingus visuomenei – net jei jie yra absoliutiškai normalūs ar jei juos tekamuoja paprasta neurozė, o ne psichinė liga.

3) Po 1968 metų invazijos, "normalizacijos" laikmety, sovietų psichiatrinės teorijos ir praktika buvo įvestos į Čekoslovakiją, kurios psichiatrinei medicinai vadovauti buvo paskirti Maskvai paklusnūs asmenys. (Elta)

IŠVYKSTANT Į KONGRESĄ

ML. – O kas ruošia šį kongresą?

AV. – Pasaulio Lietuvių Jaunimo Sąjunga kartu su Pasaulio Lietuvių Bendruomene. Pastaroji, galima sakyti, visapusiškai remia mūsų darbą. Kiekvieno krašto Jaunimo Sąjunga turi pareigą paruošti savo atstovus ir dalyvius, vykstančius į kongresą. Tai yra mūsų pareiga. Taip Brazilijos Lietuvių Bendruomenė mums padėjo, ypač finansiškai.

ML. – Ar gavote kiek paramos iš užsienio?

AV. – Taip, gavome paramos iš Pasaulio Lietuvių Bendruomenės.

ML. – O nariai taip pat turėjo kuo nors prisidėti?

AV. – Pirmiausia reikia pasakyti, kad iš Pasaulio Lietuvių Bendruomenės kiekvienas atstovas gavo po tūkstantį dolerių, kuo kiekvienas gali pasinaudoti sulig savo nuožiūra. Tai yra parama Pietų Amerikos atstovams. Mes nutarėme pusę tų pinigų pasiųsti į Europą, kongreso išlaidų padengimui, stovykloms, studijų savaitei ir kitiems reikalams. Likusi suma buvo paskirta kelionės išlaidoms padengti. Dalyviai tačiau negavo paramos, paramą gavo tik atstovai.

ML. – Kiek atstovų galėjo turėti Brazilijos lietuviai?

AV. – Brazilija turėjo teisę į devynis atstovus. Bet, kaip matote, važiuoja tik penki. Mes turėjome padaryti atranką iš tų, kurie tikrai gali važiuoti, kurie išpildo visas sąlygas kandidatuojuantis į atstovus.

ML. – Atseit, šį kartą iškilo reikalas kokybės, o ne kiekybės... Dabar kas liečia pačią kongreso eigą ir datas, jau buvo plačiai mūsų spaudoje skelbta. Norėčiau dar sužinoti, ar mūsų atstovai turi ką nors ypatingo iškelti ir pasiūlyti PLJ Sąjungai, ar tik tai laikysis jau pramatytų temų svarstymo?

AV. – Ypatingų ir specialių Brazilijos krašto jaunimo projektų nevažime. Tiesa, kiekvienas kraštas turi teisę pasiūlyti, ką jis randa tinkamo ar svarbaus svarstyti. Taip gali siūlyti kokius reikiamus pakeitimus statutuose ir kita. Tarp pramatytų svarstyti temų mums teko paruošti simpoziumą apie kultūrinį bendradarbiavimą tarp įvairių kraštų. Bus svarstyta studijų savaitėje tarp įvairių kitų kultūros reikalais temų. Mums tai yra labai svarbu. Kartu tai bus mūsų įnašas bendram darbui.

ML. – Ar turite kokių jdomių projektų čia Brazilijoje, kai grįšite po kongreso? Aišku, bus įvairių nutarimų, kurie vėliau bus vykdomi. Bet ar šalia jų Brazilijos Lietuvių Jaunimo Sąjunga dar turi kitų planų?

AV. – Tuo tarpu dar nėra žinoma, kas bus kongreso metu nutarta. Grįžę pirmoje vietoje pradėsime tuos reikalus judinti, kurie ten bus nutarti. Bet mes dar atskirai turime ir kitokių planų, kas liečia ypatingai čia mus, Brazilijoje. Bet tuo tarpu, manau, geriau apie tai pakalbėsime kita proga.

ML. – Ar yra kokių projektų artimesniems santykiams užmegzti su kitais Pietų Amerikos kraštais, kur yra lietuvių?

AV. – Taip. Jau netik dabar, bet nuo seniau buvo planuota padidinti ir praplėsti mūsų kontaktus su Argentinos ir Urugvajaus lietuvių jaunimu. Nors santykiai yra labai geri, bet dar reikėtų padaryti dažniau kokius suvažiavimus...

ML. – Gal kokius kongresiukus...

AV. – Sakykim susitikimus tarp Jaunimo Sąjungos atstovų, ypač artimesnius kontaktus tarp valdybų. Tai galėtų įvykti tiek Buenos Aires, Montevideo ar São Paulo miestuose. Bet svarbu, kad tie kontaktai būtų dažnesni. Žinoma, dabar viskas atidėta iki kongreso pabaigos.

ML. – Taigi, tuo tarpu tenka mums tik palinkėti jaunimo atstovam geros kelionės, gražiai pasirodyti prieš lietuvių jaunimo pasaulį. Užbaigiant, kokie būtų jūsų žodžiai "Mūsų Lietuvos" skaitytojams.

AV. – Esu tikras, kad Europoje mes atliksime tinkamai savo pareigas, kad mes neapvilsiame savo kolonijos tautiečių, nors atstovų dauguma, kaip žinote, yra mergaitės... Esu tikras, kad jos grįžusios dar daugiau prisidės prie lietuviško darbo.

ML. – Labai ačiū už pasikalbėjimą. Jums visiems geros kelionės!

TIESA IR GYVENIMAS

EVANGELIJA: TEORIJA AR PRAKTIKA?

ANTANAS RUBŠYS,
MANHATTAN COLLEGE

Skaitant Jokūbo laišką, tuojau pat krinta dėmesin, kad ir pavieniai krikščionys, ir jų grupės pasigesdavo tikslesnių gairių gyventi Evangelija — Dievo užmoju ir veikla Jėzuje Kristuje — savo kasdienoje. Jokūbo laiškas siekia pasisakyti apčiuopiamiau apie krikščionybės esmę. Laiško dėmesys nukreipiamas į vienai vieną temą:

1. krikščioniu vadintis bei krikščioniškai galvoti neužtenka;

2. reikia krikščioniu būti ir elgtis kasdienos gyvenime.

Atrodo, kad laiško autorius nori atkreipti dėmesį į labai opią vietą krikščionijoje, būtent į pagundą pasitenkinti Evangelijos — Dievo užmojo ir veiklos Jėzuje Kristuje — teorija. Ši pagunda ne tik iškeliamą viešumon, bet ir pasmerkiama:

“Kas iš to, mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi tikėjimo darbų? Ar gali jį išgelbėti tikėjimas? Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto, ir kas nors jūsų jiems tartų: “Eikite ramybėje, sušilkite, pasisotinkite”, o neduotų, kas reikalinga jų kūnui, — kas iš tų žodžių? Taip pat ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs” (Jok 2, 14-17).

Aiškėja, kad autoriui nėra tiek svarbu patikslinti teoretinį doros lobyną, kiek pritaikyti naująjį gyvenimą Kristuje kasdienos reikalavimams.

Nuodėmė ir liga. Bendrija priėmė Jokūbo laišką į savo norminių Raštų kanoną arba sąrašą. Laiško autoriuje Bendrija turi pirminės krikščionijos atstovą, kuris nuolat primena būti ir elgtis kaip krikščionis kasdienoje. Kaip jau matėme, krikščionis susidorojo su nuodėme per krikštą. Krikštu jis buvo gavęs ne tik praeties nuodėmių atleidimą, bet ir naują gyvenimą. Naujasis gyvenimas žėrė žėrėjo tikėjimu ir viltimi, kad Šventosios Dvasios jėga krikščionis eis Dievo teisumo keliu. Tiesa, kad jam teks turėti vargo su nuodėme, bet į sunkesnę nuodėmę jis jau nepapuls! Taip buvo galima galvoti. Kasdiena gi visai kitaip bylojo: krikščionis ne tik turėjo vargo su nuodėme, bet ir nusidėjo! Nuodėmė nesiliovė reiškusis tarp krikščionių. Kaip ją suprasti? Ką su ja daryti?

Suprasti nuodėmę, su ja neapsi-prantant?

Jokūbo laiško laikysena nuodėmės atžvilgiu nėra nei paini, nei įmantri. Anot jo, “Juk mes visi dažnai nusizengiame” (Jok 3,2). Nuodėmės jis nenagrinėja ir neskaldo. Ji yra jam veiksmas — blogas darbas, nors kartkarčiais užsimena ir apie geismą, kuris gimdo nuodėmę ir užbaigtą nuodėmę, kuri gimdo mirtį (Jok 1, 13-15; 5, 15-16). “Nuodėmių” ryšys su “liga” yra aidas iš tikėjimo kraičio apie Jėzaus gydymo stebuklus:

“Kas nors jūsų serga? Tepasikviečia Bendrijos kunigus, ir jie tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu. Tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir Viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų nusikaltęs, jam bus atleista.

Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad atgautumėte sveikatą” (Jok 5, 14-16).

Su nuodėme krikščionis neturi apsibrasti. Reikia ją gydyti atgaila, kasdieniu grįžimu į naująjį gyvenimą ir “darbais”, kurie uždengs daugybę nuodėmių “Viešpaties atėjime” (Jok 5, 7. 19-20). Viešpaties Atėjimas — Teismo mintis — yra labai svarbus Jokūbo laiško doros sampratoje.

Laiškas ar rašinys. Svarbu turėti omenyje, kad Jokūbo laiško doros samprata yra tik dalis Naujojo Testamento iššūkio būti ir elgtis kaip krikščionis. Be to, sunku pasakyti, ar turime reikalo su laišku, ar su pamokslu. Pradžia, tiesa, yra laiško formoje (Jok 1,1), bet pabaiga neturi laiškam įprasto atsisveikinimo (Jok 5, 19-20). Laiškas baigiasi perdėm staiga. Dažnas kreipinys “broliai” ir tekėte tekas iškalbos žaismas, atrodo, daro jį pamokslu. Tačiau ir vėl bėda! Paprastai geras pamokslas teturi tik vieną vedamąją mintį. Jokūbo laiške gi randame minčių pyne apie dorą. Kai kurie svarbesni doros poreikiai pasirodo keletą kartų: išmėginimas ir pagunda (Jok 1, 2-4; 1, 12-15), ištvėrmė (Jok 1, 2-8; 5, 10-11), turtuolis ir vargšas (Jok 1, 9-11; 2, 5-7; 5, 1-6). Kiti doros poreikiai pasirodo užuominose: melskis su pasitikėjimu (Jok 1, 5-8; 4,3; 5,16), būk greitas klausytis, bet lėtas kalbėti (Jok 1, 19), būk žodžio vykdytoju, o ne vien klausytoju (Jok 1, 22-25), turėk tikėjimą ir tikėjimo darbus (Jok 2, 14-26).

Padrika sąranga ir meistriškas iškalbos žaismas daro Jokūbo laišką rašiniu, skirtu viešam skaitymui daugelyje bendrijų. Panašūs rašiniai arba traktatai nebuvo naujiena krikščionijoje. Šiame fone laiško formos pėdsakai ir pastangos pamokslu prašnekinti klausytojus yra lengvai suprantami.

Autorius. Kas galėjo parašyti šį iškilų rašinį? Jokūbo laiško priskyrimas apaštalui Jokūbui yra vėlybos kilmės. Rašinyje minimas “Jokūbas” (Jok 1,1). Tačiau šis “Jokūbas” nėra tapatinamas su apaštalu Jokūbu. Be to, galvosena ir šaunus graikiškas rašinio stilius “Jokūbo” tapatinimą su apaštalu Jokūbu, aramajiškai kalbančiu žydu iš Galilėjos, daro neįtikimą.

Jok 3, 1a, atrodo, duoda mums šioji tokį raktelį į šią autoriaus mįslę. Čia skaitome: “nesistenkite daugelis būti mokytojais”. Toliau jis tęsia: “Žinokite, kad mūsų (t.y. mokytojų) laukia griežtesnis teismas” (Jok 3, 1b). Autorius, atrodo, buvo ir save laikė vienu iš mokytojų. Paulius, rikiuodamas Dvasios dovanas (charizmas) bendrijoje, mini “mokytojus”: “... Dievas kai kuriuos paskyrė Bendrijoje, pirmaisiais apaštalais, antra — pranašais, trečia — mokytojais...” (1 Kor 12, 28). Mokytojo pareigos kilmė sietina su “rabinu” žydijoje. (Rabinas — hebrajų kalboje “rabbi” — reiškia “mano mokytojas”. Žodis tapo ir žodžiu mokymo pareigai paženklinanti, ir kreipiniu į mokytoją — “Mano mokytojau!”)

Popauliškoji Bendrija nesiliovė rikiavusi mokytojus Dvasia apdovanotų asmenų tarpe (žr. Ef 4, 11). Lukas Apaštalų dar-

buose vadovaujančius Antiochijos bendrijos asmenis aprašo kaip “pranašus ir mokytojus” (Apd 13, 1). Net ir Mokymas (Didachė 15, 1) liudija, kad kaimuose “pranašo ir mokytojo pareigos dar vis laikomos aukštoje pagarboje”. Matyti, abu veikliai reiškesi Dievo garbinimo pamaldose, užimdami pagarbos vietas. Abu buvo vietinės bendrijos lėšomis ir išlaikomi. Jie bus buvę keliaują pranašai ir mokytojai, daug kuo panašūs į keliaujančius filosofus.

Ši padėtis turėjo vieną opą. Mat, nebuvo lengva atskirti pelus nuo grūdų, — atskirti tikrai Dvasios apdovanotą asmenį nuo apsimetėlio. Mokymas (Didachė) pataria, kaip šią opą pagydyti. Pranašas ar mokytojas, kuris užsibūna ilgiau negu tris dienas ir prašo atlyginimo už pranašavimą ar mokytojavimą, yra apsimetėlis, o ne Dvasios dovaną paženklinintas asmuo. Mokymas dažnai buvo paruošimas krikštui, — įsisavinti tikėjimo turinį ir doros reikalavimus. Mokymo (Didachė) XI skyrius kalba apie “Dviejų kelių katekizmą” su taisyklėmis geram elgesiui. Kitas mokytojas, Barnabo laiško autorius, rodo panašų susirūpinimą doru elgesiu. Jis ir krikščionybę aptaria kaip “naująjį mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus įstatymą, kuris nėra prievartos jungas” (Barnabo laiškas 2,6). Barnabo laiškas buvo adresuotas bendrijai, kurioje jo autorius buvo kadaise buvęs mokytoju (1,3-5). Jokūbo laiško autorius savo galvosena yra artimas Barnabo laišku. Todėl galima jį palyginti su Barnabo laiško autoriumi. (Bus daugiau)

DARBININKAS

ARNOLDAS VOKIETAITIS

Aplankė Vokietiją, Austriją, Italiją, Čekoslovakiją, o Prahose įdainavo Dvorako dešimt bibliinių kūrinių į plokšteles. 1965 m. A. Vokietaitis dainavo Metropolitan operoje New Yorke, vėliau beveik kiekvieną sezoną dainuoja Chicagos operoje įvairius vaidmenis, kurie tinka jo bas-baritono balsui.

Tai solisto kelias, kuriame jo talentas išsiskleidė plačiai ir aukštai. Jis dainuoja ne tik angliškai, bet ir itališkai, vokiškai, lietuviškai, net rusiškai. Su specialiais koncertais važinėja tai vienas, tai su solistų grupėmis po įvairius Amerikos didžiuosius miestus ir dainuoja operų ištraukas ar ištiesas operas, diriguojant žymiausiems šio krašto dirigentams.

Solistą Arnoldą Vokietaitį išgirsime sekmadienį, gegužės 20 d., Marijos aukšt. mokyklos salėje “Draugo” jubiliejiniame koncerte, minint šio dienraščio gyvavimo 70 metų sukaktį. Jį išgirsti tikrai verta, nes jo dainos kelias nuo Baltųjų rūmų ir Metropolitan operos iki įvairių operos teatrų pasižymi geru balsu ir nuoširdžia vaidyba. Juo didžiujasi amerikiečiai, didžiujasi ir lietuviai. Jis jaučiasi esąs iš lietuvių tarpo ir su lietuvišiais suaugęs. Ir šio koncerto proga solistą Arnoldą Vokietaitį sutikti bus malonu Chicagos lietuviams, nes tai bus retas tokios apimties solistų ir pianistų koncertas. pn.

DRAUGAS

60-TIES METŲ VEIKIMO SUKAKTIS

Š. m. balandžio mėn. Chicagoje buvo paminėta Nek. Prasidėjimo Mergelės Marijos Kongregacijos 60 m. veikimo sukaktis.

Šis moterų vienuolynas pradėjo veikti Lietuvoje. Jį įsteigė arkiv. Jurgis Matulaitis.

T. T. Marijonų rūpesčiu penkios seserys nuvyko į Šiaurės Ameriką ir ten iki šiol darbuojasi pagal vienuolijos šūkį: „Rikiuokitės ir Pasišveskite“.

Šios kongregacijos seserys dabar yra įsikūrusios mažame Putnamo miestelyje prie Quinebaug upės.

Seserų darbas yra reikšmingas ir platus. Su liet. jaunimu, vaikais, seneliais, ligoniais ir t. t. Be to, seselės turi spaustuve, kur spausdinama lietuviškos knygos ir žurnalai. Jos leidžia lietuvių vaikams laikraštį „Eglutė“. Seselės taip pat organizuoja jaunimui ir vaikams stovyklas, moterims rekolekcijas, studijų dienas ir t. t. Prie vienuolyno veikia aukštesnioji lituanistikos mokykla ir mergaičių bendrabutis, vad. Raudondvariu, kuriame gyvena kelios dešimtys lietuvaikių, kurios lanko netoli esančias kolegijas.

Šiuo metu Putnamo seselių vyresnioji yra Ses. Margarita Bareikaitė, kurią daug kas turėjo progos pažinti Sanpaulyje III P.L. Jaunimo Kongreso metu.

Telaimina Aukščiausias Nek. Prasidėjimo Mergelės Marijos Kongregaciją ir jos seserų pasišventusių darba – Dievui, artimui ir lietuvybei.

Liet. Kat. Bendruomenės išvykoje į LITUANIKĄ gegužės 27 d. L. K. Moterų draugijos narės dirbo Svečių Namu naujoje svetainėje, paruošdamos jų paaukotus pyragus bei kavą ir sutelkė 1.285,00 kruzeirus, kuriuos įteikė išvykos rengėjui kleb. J. Šeškevičiui.

O Brazilijos Lietuvių Bendruomenės suorganizuotoje JONINIŲ išvykoje tokiu pat būdu moterys katalikės sutelkė 1.680,00 kruzeirų, kurie buvo įteikti Braz. Liet. B-nės Valdybos pirmininkui J. Tatarūnui; taip moterys parėmė jaunimą, vykstantį į IV Pasaulio Lietuvių Jaunimo kongresą.

Šypsenos iš Lietuvos

Neklusnus vyras.

– Šiandien įstojau į komunistų partiją, – sako vyras savo žmonai Kaune. Žmona, nepatenkinta tokiu vyro elgesiu, jį bara:

– Tu vis manęs neklausai. Senai tau sakiau, kad nusipirktum akinius. Vakar įlipai į dvokiantį griovį, o šiandien į... komunizmą.

Įsimylėjusių pasikalbėjimas

– Mieloji, jei nori, aš tau padovanosiu saulę.

– Ne mielas, nereikia. Saulė labai karšta. Jos aš negalėsiu paimiti į rankas.

– Tada aš tau padovanosiu mėnulį.

– Nereikia. Mėnulis labai šaltas. Bijau, kad jis neatšaldytų mūsų meilės.

– Brangioji, tada aš tau iš dangaus skliauto nuskinsiu visas žvaigždes.

– Mielasis, nebūk egoistas. Žvaigždės priklauso visiems įsimylėjusiems.

– Tai sakyk, brangioji, ką tau padovanoti?

– Čekoslovakiskus batus, mano mielas.

Sovietijoje

Viename kolchozininkų susirinkime agitatorius garsiai susirinka:

– Tik Sovietų Sąjungos dėka nuo mūsų buvo nuimti hitlerininkų retežiai!

Vienas žmogelis, stovėjęs užpakaly, pašnabzdą kitam:

– Bet kartu su retežiais mums buvo nutraukti ir batai!

PASAULINIS KATALIKIŲ MOTERŲ SUVAŽIAVIMAS

Pasaulio katalikų moterų organizacijų unija (WUCWO), savo tikslams ir uždaviniams įgyvendinti bei gyvenamojo meto problemoms išstudijuoti organizuoja tarptautinius kongresus, važiavimus bei studijų sesijas įvairiuose pasaulio kontinentuose.

Šiomet pasauliniam katalikų moterų organizacijų atstovių suvažiavimui pasirinkta Indija, maloniai kviečiant to krašto Katalikų moterų centrui.

Atvykus į Indiją, atstovės pirmiausia sustojo Bombėjuje, kur aerodrome Katalikų moterų centro veikėjų buvo iškilmingai sutiktos pagal tradiciją su įvairiais gėlių vainikais. Čia jos buvo priimtoms Bombėjų arkivyskupo Simon Pimenta ir aplankė Indijos Katalikų moterų organizacijų centrą. Atstovių suvažiavimas vyko Bangaloro mieste (Pietų Indijoje), sausio 29 – vasario 7 d.

Suvažiavime dalyvavo 60-ties kraštų katalikų moterų organizacijų atstovės. Pasaulio Lietuvių katalikų organizacijų sąjunga atstovavo B. Šlepetytė-Venckuvienė.

Suvažiavimo atidarymo sesijoje kalbėjo WUCWO pirm. E. Lovatt-Dolan, išskeldama šios didžiulės tarptautinės organizacijos (turinčios 36 milijonus narių) svarbiausius dabarties uždavinius ir apibūdindama katalikės moters atsakomybę šių dienų pasaulyje. Turiną ir nuoširdų sveikinimo žodį tarė Indijos Katalikų moterų centro pirm. Sylvia Saldhana. Taip pat kalbėjo visame pasaulyje žinoma savo pasišventimu varguomenėi sesuo Teresė Lietuvių atstovė B. Venckuvienė kalbėjo tema „Pasaulio Lietuvių katalikų organizacijų sąjunga ir žmogaus teisės pavergtoje Lietuvoje“. Apibūdinusi organizacinę lietuvių katalikų 70 m. ir PLKOS 30 m. veiklą, ji kalbėjo ir apie dabartinę padėtį okupuotoje Lietuvoje, plačiai išskeldama ten nuolat vykstančius žmogaus teisių pažeidimus, pateikdama daugybę konkrečių ir dokumentuotų faktų.

Tarptautinio suvažiavimo tema: „Moteris – Teisingumas – Evangelizacija“, kurios svarstymai vyko darbo sekcijose ir bendruose posėdžiuose.

Katalikų moterų organizacijų atstovės išsamiai nagrinėjo suvažiavimo temos klausimus, plačiai aptarė jos konkrečius pritaikymus veiklai savo gyvenamam krašte ir bendrai pasaulyje.

PLKOS atstovė B. Šlepetytė-Venckuvienė aktyviai reišėsi visuose suvažiavimo darbuose. Okupuotos Lietuvos klausimus ji iške-

S. Saldhana ir B. Venckuvienė Pasaulio Kat. Moterų suvažiavime Indijoje.

(fotografija apkarpyta tilpusi „Drauge“ 1979.IV.28 d.)

lé teisingumo temos kontekste, kaip – teisingumas ir žmogaus religinė, tautinė, politinė ir kultūrinė laisvė, teisingumas ir tautų laisvo apsisprendimo teisė, laisvo žmonių judėjimo pasaulyje teisė ir t. t. Ji taip pat pabrėžė evangelizacijos reikšmę mūsų pavergtame krašte, kur religinių teisių skleidimo pastangos nuolat susiduria su kliūtimis ir persekiojimais iš komunistinės valdžios pusės.

Be to šio tarptautinio suvažiavimo metu lietuvių atstovė B. Venckuvienė gausiai paskleidė informacinės literatūros ir dokumentacijos apie padėtį pavergtoje Lietuvoje ir užmezgė daug gražių ryšių su šio krašto katalikėmis, informuodama apie Lietuvą. Buvo ir tokių, kurioms mūsų kraštas mažai pažįstamas, tad su dideliu jdomumu apie jį teiravosi. Jas žavėjo ir PLKOS atstovės lietuviški tautiniai rūbai, taip skirtingi nuo Indijos moterų dėvimų „sari“.

Suvažiavimo metu PLKOS atstovė B. Venckuvienė įteikė Indijos Katalikų moterų organizacijų centro pirm. Sylvia Saldhana dovaną: (Sibiro lietuvių maldaknygę anglų kalba). Toji knyga įteikta ir Rev. D. Amalorpavadas Tautinio Biblijos ir Liturgijos centro direktoriui, kur vyko suvažiavimas.

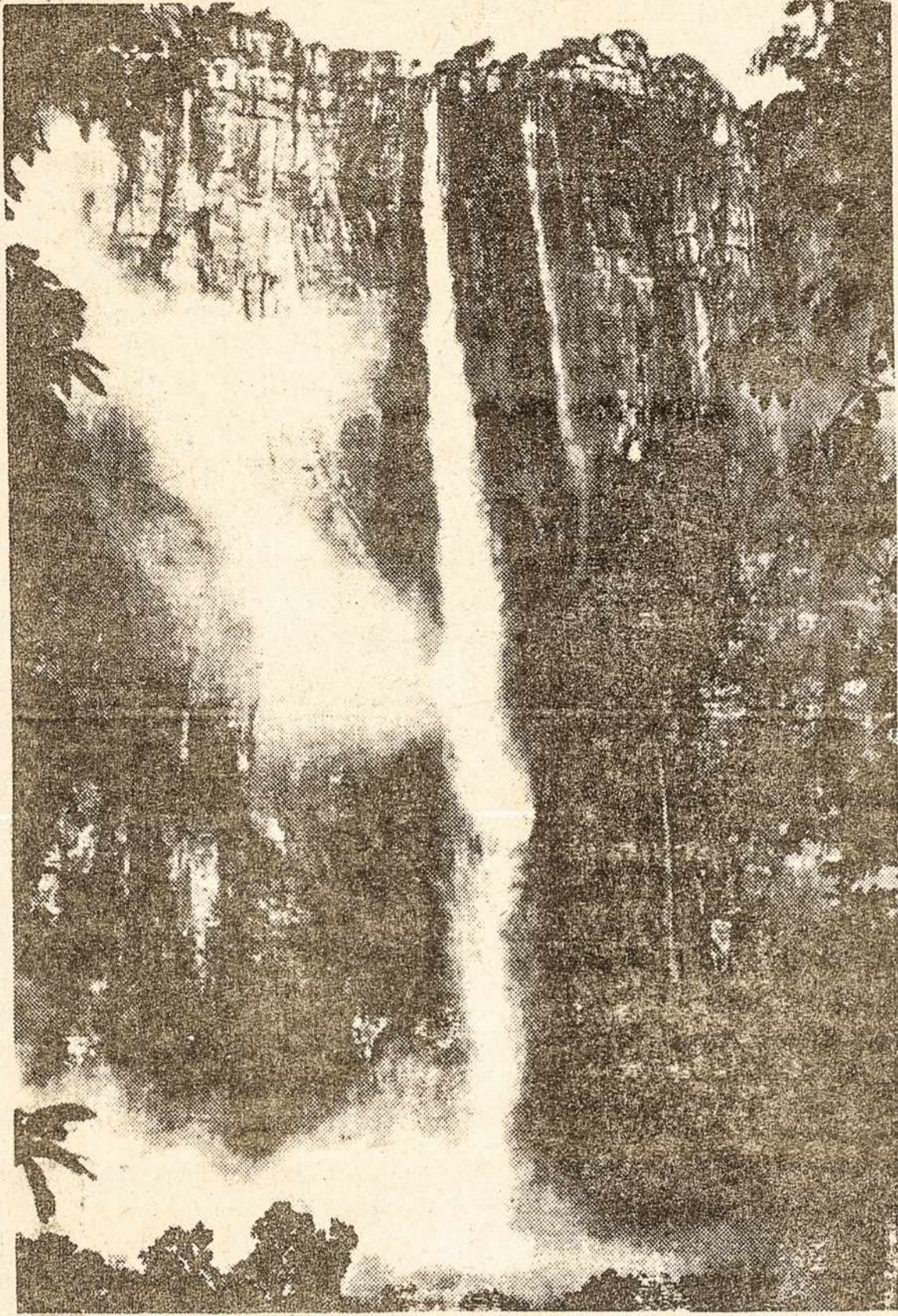
Indijos spauda tinkamai aprašė pasaulinį katalikų moterų suvažiavimą Bangaloro, talpindama jo nuotraukas ir pasikalbėjimus su kai kuriomis delegatėmis. PLKOS atstovė turėjo interview su „The Indian Express“, kuris yra vienas iš didžiausių krašto laikraščių. Tad Lietuvos vardas nuskambėjo ir šioje pasaulio dalyje.

DRAUGAS

Augščiausias pasaulio krioklys

“Angelo šuolis”

Pasikalbėjimas su latviu Aleksandru Laimiu, kuris pirmas žemės keliu atrado augščiausią pasaulyje krioklį — Saldo de Angel (Angelo šuolį)

Augščiausias pasaulio krioklys Salto Angel Brazilijoje — turistų įdomybė

Sio įdomaus pasikalbėjimo laukiau daugiau kaip metus, nes šio geografinio - istorinio atradimo autorius gyvena Kanaimoje, iš kurios jis tikrai retkarčiais per kelis metus atvažiuoja į Karaką. Kaip rašytojas Hemingway negalėjo gyventi be jūros, taip Laimis negali gyventi be Salto de Angel krioklio pakraščiu.

Aleksandras Laimis, latvis, iš profesijos topografas, atvažiavo į Venecuelą 1940 m. (gimęs Rygoje 1911 m.). Venecueloje pradėjo dirbti valdiškose įstaigose, vėliau naftos bendrovės tyrimo skyriuje. Nuo pat pirmųjų atvažiavimo į Venecuelą metų jis tyrinėjo tropikų gamtą ir žemės sudėtį. Betyrinėdamas nukeliavo net iki Venecuelos Gajanos, tais laikais dar labai mažai ištyrtos džiunglių srities, esančios nuo Karako apie 1.500 km.

Atradimo istorija

Salto de Angel krioklio atradimo istorija buvo tokia. 1935 m. amerikietis lakūnas Jimmy Angel, skrisdamas per džiungles, pamatė milžinišką vandenkritį. Ta sritis šiam lakūnui bu-

vo jau gerai pažįstama, bet per tą vietą nebuvo perskridęs. Po poros metų, tai yra 1937 m., perskrido antrą kartą. Skraidė apie krioklį, norėdamas susipažinti su aplinka, ieškojo galimybių nusileisti. Vienoje vietoje pastebėjo geltonuojantį žemės paviršių ir manė, kad galbūt tai auksu nužerta žemė. Grįžo atgal į savo būstinę. Trečią kartą nuskrیدęs bandė nusileisti, bet lėktuvas sudužo. Išgirdę trenksmą, vietos indėnai pranešė netoli gyvenantiems misijonieriams, kurie atvykę išgelbėjo Jimmy Angel gyvybę. Grįžęs į civilizaciją, lakūnas papasakojo apie šį atradimą valdžios pareigūnams. Jie labai susidomėjo šiuo atradimu, bet manė, kad sausumos keliu ta vieta nepasiekiamą.

Laimis, išgirdęs apie šį sensacingą radinį, labai susidomėjo ir nutarė vienas žemės keliu ieškoti tos vietos, kuri buvo apsupta neperžiangiamų miškų, daugelio sraunių upių, kurias tektų pereiti skersai ir išilgai. Kai kurios upės Venecuelos Gajanoje, nors ir nelabai plačios, bet labai sraunios su akmenuotu dugnu.

Laimio laimė

Laimis apsirūpino būtiniaisiais reikmenimis — aliuminiaus valtele, hamaku, drabužiais, vaistais, maistu ir šautuvu. Taip “apsiginklavęs” išvažiavo iš Ciudad Bolivar miesto sunkvežimiu iki Gajanos pradžios. Orinoko upe tris dienas irklavo, kol pasiekė Paragua upę. Orinoko upė yra vietomis 22 km pločio ir 2.000 km ilgio, atrodo lyg rami jūra. Pavojinga tuo, kad jėje veisiasi mažos žuvytės “karybe”. Įkritus žmogui į upę, apspinta milijonas žuvyčių ir per kelias minutes sunaikina žmogų — lieka tik griaučiai. Paragua upe plaukė dar vieną dieną, kol pasiekė mažesnę upę Chivavo. Artinantis nakčiai, ieškodavo tinkamos vietovės nakvynei. Apsistodavo upės pakraštyje, mažiau apaugusiame augmenija. Prisitvirtindavo laivelį ir, prisirišęs hamaką, miegodavo “zuikio” miegu. Toliau turėjo keliauti pėsčias iki Caroni upės. Daiktus turėjo pernešinėti dalimis, o likusius ir nuneštus daiktus gerai paslėpti. Toks daiktu sunešiojimas užėmė jam penkias dienas. Pasiekęs Caroni upę, Laimis leidosi Carro upės link, kurios pakraščiai anuo metu neturėjo pavadinimo. Šiandieną ši plati džiunglių dalis vadinasi Canaima. Carro upe plaukė tris dienas į Churum upę. Pastarąją plaukė dvi dienas ir keliasdešimt kilometrų tolimoje išgirdo stiprų vandens šniokštimą.

Šniokštimas vis didėjo, ir staiga atsivėrė milžiniško krioklio vaizdas. Laimis buvo pirmasis žmogus, kuris žemės keliais pasiekė milžinišką vandenkritį. Aplinkui vieni miškai ir tekanči upė. Nei žmonių, nei gyvūnijos. Tik vandens dulkės, apšviestos saulės spindulių, atrodė lyg skraidą deimantai ar krištolai, skleidžią įvairias spalvas. Pažvelgus į kalno viršūnę, nuo kurio krenta vanduo žemyn milžiniškų greičiu ir neaprepiamu kiekiu, kalno uola spindėjo vavorykštės spalvomis. Vandens kritimas toks trenkiantis, lyg būtų griaustinis ar žemės drebėjimas.

Lakūnui Jimmy Angel grįžus į Karaką, milžiniškas vandens krioklys buvo pavadintas jo vardu “Salto de Angel”. Bet tai nebuvo visai tikslu, nes Aleksandras Laimis buvo pirmas žmogus, kuris pasiekė žemės keliu šį krioklį. Jis pasiliko ten gyventi ilgesnį laiką, studijavo vietovę ir stengėsi patekti į Auyente-

puy kalno viršūnę iš antros pusės. Pasiekęs kalno viršūnę, taip pat atrado neprieinama žmogaus kojai vietą, kur vanduo nepaprastai sraunus, nes subėga kelios upės ir iš ten jau krenta nuo kalno viršūnės žemyn. Vietos indėnam ši Auyente-puv kalno viršūnė buvo “tabu” ir ją vadino “velnio kalnu”. Laimis buvo pirmasis žmogus, kuris sugriovė šį indėnų įsitikinimą ir net keletą kartų buvo užlipęs į tą viršūnę. Vėliau viršuje surado ir lakūno Jimmy Angel sudužusį lėktuvą.

Su ekspedicija

Po daugelio metų Laimis su grįžo į civilizaciją ir apie tą radinį painformavo vyriausybės pareigūnus. Valdžia sutiko su daryti ekspediciją į tą vietovę jei Laimis sutiks vadovauti. Pirmoji ekspedicija įvyko 1949 m. lapkričio mėn. Ekspedicija susidėjo iš penkių asmenų: Rut Robertsono, Perry Lovry, Laimio ir vieno geografo. Nukeliavę į Gajaną paėmė dar šešis indėnus.

Ekspedicija užtruko gana ilgokai, nes bandė pasiekti kalno viršūnę iš apačios. Deja, nepasisekė. Tada Laimis nuvedė ekspedicijos narius iš antros kalno pusės į užnugarį. Iš ten su instrumentais matavo vandens kritimo ilgį, kuris buvo 814 metrų. Pakopomis lūždamas, vanduo sudarė dar 172 metrus ilgio. Iš viso vandens kritimo ilgis buvo 986 metrų. Tai augščiausias vandenkritis pasaulyje.

“Geographic Magazine” smulkiai aprašė šią ekspediciją. Be to, žurnalas “Life” keletą kartų turėjo pasikalbėjimą su A. Laimiu. Š. Amerikos, Europos ir kitų žemynų spauda labai domėjosi šiuo radiniu.

Laimis negrižo

Ekspedicija, baigusi savo darbą, grįžo atgal, tik negrižo Laimis. Jis, sužavėtas to gamtos grožio, pamilo jį. Jam atrodė, kad toji vietovė priklausanti jam. Su juo kartu pasiliko gyventi ir keletas ekspedicijos indėnų. Išstudijavę apylinkės gamtą, pasirinko gyvenimui mažą salelę, kurią pavadino “Orchidėja” (trys valandos greitąja motorine valtimi iki Salto de Angel krioklio vietovės). Arčiau nebuvo įmanoma surasti tinkamos vietos apsigyvenimui. Laimis su indėnais išgyveno ten 10 metų. Neturėdami kitokio maisto, gyveno iš žuvininkystės, medžioklės, pasirinkdami miške augančių vaisių ir kokoso riešutų.

(nukelta į sekantį psl.)

JUOZAS GRIŠMANAUSKAS

TO LI MIEJI KVA DRA TAI

KOLCHOZO MOKESCIAI

Vasara jau brido kolchozų laukais. Brisdamas ir aš kartu su visais brandinu savo viltis, kai kiti rinko derlių ir ruošė jį valdžiai atiduoti. Galvojau sau, gal nuėmus derlių, kai baigsis visi karštieji darbai, ir aš galėsiu iš tų savo kontrolasistento pareigų atsipalaiduoti, gal gi pavys ištrūkti į Klaipėdą.

Vėl kelis kartus buvau taikęs kalbinti polkomo vedėją, aiškindamas, kad nesijaučiu pataikęs į savo vietą kaip kontrolasistentas. Sakau jam, kad mano įsigytoji specialybė – sodininkas, bet aš ir žvejas esu, nes nuo pat vaikystės dėdei talkininkaudavau. Sakiau, kad tokioje savo vietoje aš daugiau naudos atnešiu mano kraštui ir Tarybų Sąjungai.

– Pamatysime rudenį. Kai sėklas suveš, kai surinksime visą šios vasaros derlių, – jis vis atsakydavo ir raštelio nesirašė.

Taip ir praėjo vasara. Derlių kolchozai nuėmė, paskui išvalė, ir pirmuosius grūdus vežė valstybei. Kolchozo pirmininkai su sandėlių vedėjais vyksta kartu su kolchozininkais, kai šie, įsimitę ratuosna maišų, raudonomis vėliavomis iškaišę arklius ir vežimus, traukdavo į geležinkelio stotį. O čia dar prieš miesteliui prasidedant, juos pasitinka valsčiaus vykdomojo komiteto ir partijos vadovybė, sako jiems kalbas ir giria tarybinių ūkių santvarką.

Taip iškilmingai geruosius grūdus atidavęs, kolchozas iš likusiųjų turi atpilti sėklai, pusę tiek dar pasilikti sėklų fondui, atiduodama MT stotims, paskui tam tikrą dalį grūdų eina senelių prieglaudoms ir vaikų darželiams, kurių, gaila, veiklos niekur negalima matyti. Matyt, jie tikrai popieriuose "veikia". Tik jau po to, kas lieka, bus kolchozininkams.

Vėliau prasideda atidavimas šieno ir šiaudų, bulvių ir daržovių ir pagaliau – mėsos.

Daugelis viso to turto eidavo per nieką, ypač ten, kur pyliavas reikia palikti ant plyno lauko. Šienas kūgiais paprastai sudedamas prie geležinkelių stočių, bulvės pilamos į krūvas, tik paskui sandeliuojamos, bet, nesant tų, jau ir antrieji šalčiai jas tenai užklumpa, kai tuo tarpu dar nėra nusistatyta, kur jas iš tikrųjų padėti.

Mėsa atiduoti reikia gyvu svoriu. Kiekvienas kolchozas jau žino iš anksto, kiek jam kokios mėsos reikia pristatyti valdžiai. Šitai apskaičiuojama nuo bendro hektarų ir gyvulių skaičiaus. Karvienos imama daugiau, kiaulienos trečdaliu mažiau. Tada priėmimo punkte pasveria galvijus ir, jei nulieka, tai galima ir kitam kolchozui perleisti, kai tam trūksta. Žinoma, tie pinigai eina į kolchozo kasą.

Kiekvienas kolchozas per metus turi valdžiai pristatyti rugių kviečių, avižų, bulvių, cukrinių runkelių, linų, pašaro, mėsos, pieno ir sviesto (nuo kiekvienos kolchozo karvės – 300 litrų pieno arba atitinkamai sviesto).

Pienas pristatomas kiekvieną nustatytą laiką, atsižvelgiant į tai, ar yra vietoje pieno nugriebimo mašinos, ar jį reikia vežti kitur.

Ir po viso to, atlikusiu vasaros derliumi dalijasi kolchozas. Kiekvienas čia turi savo darbo lapą, kuriame jau yra apskaičiuota, kiek per metus darbadienių įdirbta. Vikriai turi čia tas sąskaitininkas sukurtis, kad neapsiriktų.

Kas karvę ganė kolchozo ganykloje tam nurašo 20 darbadienių, kas kokio pašaro jai ėmė žiemai, vėl maždaug 20 darbadienių šalin, skaičiuojant pagal pašaro gerumą. Jei kolchozas ir mėsos normą (70 kg. už 60 arų "nuosavybę") valdžiai už kolchozininką pristatė, tai vėl tų darbadienių. Ir tada išveda iš viso labo, kiek dar kam ir ko už likusį laiką išeina.

Su šitokia tvarka pasitaiko, kad ypač prie blogesnių žemių, atpylus visas valstybės normas, patiems kolchozininkams tenka badmriauti.

Gyvom ašarom kaimynas verkė, pasakodamas, jog, metus su žmona abudu išdirbę, po visko, tegavo tik du su puse centnerio grūdų, ir tų nešvarių – su diršėmis, ir 40 kg. avižų.

– Pradžioje neišmaniau, kaip reikės pragyventi iš to visko ligi naujo derliaus. Bet, kur dingsi žmogus. Bulves tarkavome, virėme sriubą ir taip tik pasivalgę darbanėjome, – guodėsi jis, rūpindamasis, kas šiemet iš to derliaus liks valgyti.

Mane tokie pasakojimai, kaip ugnim degindavo. Tuoju pat galvojau apie saviškius namuose. Vis ieškodavau mintyse, kaip galėčiau iš to miestelio atsikabinti. Laikas gi bėgo, ir reikėjo ir namiškiams sumokėti visas privoles. Rūpėjo tat man kuo greičiausiai atsipalaiduoti iš valsčiaus, nes iš apskrities jau prieš du mėnesius buvau gavęs atleidimą.

Darbas žemės ūkyje jau buvo beapsisukęs ratu. Vyrai kai kur dar akėjo bulvienas, o moterys, pasilenkusios vaikščiojo, kaip varnos, muselių žiūrindamos, bene ras dar kur baltuojant bulvę kurios akis nebuvo pastebėjusi pirma, jas bekasant ir kuri dar buvo atsilikusi per pirmąjį rinkimą.

Tuo metu čia kaip tik valsčiuje pasikeitė vykdomojo komiteto pirmininkas. Pasinaudodamas tuo, įrodžiau, kad turiu atleidimą iš apskrities žemės ūkio vedėjo ir tvirtinu, kad mane priėmė dirbti į Klaipėdos miesto apželdinimo trestą. Pagaliau mane išregistruoja iš valsčiaus, ir gaunu raštelį, kuriame pažymėta, kad man nesudaro ma kliūčių vykti į Klaipėdą ir tenai apsigyventi.

Kolchozuose ruošėsi jau rugius sėti, o mano širdyje ėmė bręsti viltis.

– Galgi man Klaipėdoje seksis geriau? Gal uždirbsiu, kad galėčiau namams padėti? Gal dėdžiai išliks, kolchozan nesugrūsti? – šitom mintim atsisveikinu su Kartena. Bet kažkaip nejaučiau ypatingo džiaugsmo. Keliasdešimt kilometrų atsitolinęs nuo krašto, nesugebu nuo jo nutrūkti savo mintimis, kurios visą laiką sukasi apie tai, ką tenai mačiau, girdėjau ir patyriau. (bus daugiau)

"Angelo šuolis"

Laimis, indėnų padedamas, kitoje pusėje Auyentepuy kalno įrengė mažiems lėktuvams ir helikopteriams nusileisti taką. Atsiradus didesniam judėjimui, vyriausybė nutarė įrengti turizmo punktą prie Churum upės pakraščiu (vienos dienos vandens kelias greitąja motorine valtimi). Ta visa vietovė pavadinta Kanaimos vardu. A. Laimis, dar ir šiandieną gyvena Kanaimoje. Į Karaką atvažiuoja labai retai, nes jam nebeįprastas miesto gyvenimas.

Šiandieną, po keliasdešimt metų, tūkstančiai turistų iš įvairių pasaulio kraštų gėrisi šiuo retu gamtos reginiu, tik Laimis nusiminęs, kad valdžios pareigūnai, jo nuomone, neparodė jam tinkamo pripažinimo bei dėkingumo. Jis su Kanaima suaugo kūnu ir siela. Čia išgyveno keliasdešimt metų ir pageidauja čia numirti.

Lakūnas Jimmy Angel mirė 1956 m. Panamoje. Jo sudužusio lėktuvo dalys buvo pervėžtos ir sudėtos į aeronautikos muzėjų.

Siuo metu Aleksandras Laimis lankosi Ispanijoje, kur buvo pakviestas ispanų vyriausybės televizijos bei radijo programoms, pokalbiams su spauda apie Salto de Angel.

Mane džiugina tai, kad galėčiau pasikalbėti su dar gyvu istorinės reikšmės atradėju Jo pasakojimas toks įdomus, kad galėtų sudaryti išties knygą.

Savo atradima A. Laimis skyrė Lietuvos ir Latvijos garbei. Vieną iš daugelio upių, kurios subėga į Auyentepuy kalno viršūnę, pavadino Ventos vardu. Ši Lietuvos upė prasideda prie Varnių ir baigiasi Latvijoje. Venecuelos Ventos pavadinimas jau įrašytas upių registre.

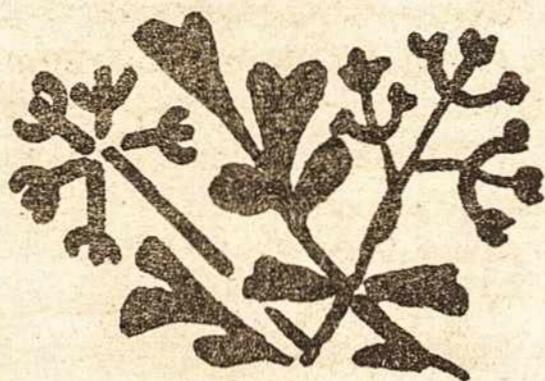
Palinkėjau Laimiui, kad toji skriauda būtų atitaisyta jo naudai. Laimis rūpinasi, kad Jimmy Angel lėktuvo gabalai būtų pergabenti į Kanaimą ir įrengti atskirame muzėjuje. Jo manymu Salto de Angel atradimo garbė priklauso jiems abiem.

Baigusį rašyti šį straipsnį, norėjau patikrinti vietovių pavadinimus. Kreipiausi į Venecuelos universiteto botanikos profesorių dr. Ernestą Foldat, latvi, kuris 1968 m. dalyvavo vienoje mokslinėje ekspedicijoje į Salto de Angel krioklio vietovę. Ekspedicija buvo aprašyta atskirame leidinyje "Angel Falls Expedition 1968". Ernesto Foldato tvirtinimu, pati sunkioji ir pavojingoji ekspedicijos dalis buvo ėjimas per uolų tarpeklis keletą kilometrų, įsikabinus į uolų iškyšulius.

Tėviškės žiburiai

Brazilijos Madona V. Standikaitė

Lietuviai Aparecidoj

Liepos 22 vyko metinė São Paulo lietuvių šventkelionė į Brazilijos Marijos šventovę – Aparecidą. Vyko 4 autobusai: vienas iš Zelinos, kitas iš Mookos ir du iš C. Verde, prie kurių prisidėjo ir atskirų tautiečių savo priemonėmis.

Esant tušties keliui, nuvyko gan anksti – dar prieš 10 val. Tad buvo galimybės su nesibaigiančia maldininkų minia procesijoje praeiti pro stebuklingą Marijos atvaizdą – statulą. Tai afrikietiška juoda Nekaltai Pradėtoji, apgaubta plačiu, gražiai išsiuvinėtu ir išpuoštu apsiaustu ir su didele karūna ant galvos. Sužvejota Paraibos upė, statula pradėjo garsėti stebuklais; ir dabar jos garbei išaugo ši milžiniška šventovė, galinti laisvai talpinti 20.000 žmonių, sekančiais metais gal pats Popiežius pašventins, sukankant 50 metų nuo vainikavimo Aparecidos Marijos ypatinga Brazilijos Globėja.

Lietuvių pelegrinazo pamaldos praėjo nepaprastai įspūdingai ir gražiai. Sustojusios eisenai prie didžiųjų šventovės durų lietuvius pakvietė į vidų pats pamaldų tvarkytojas. Lietuvos Trispalvė – su Brazilijos ir Maldos Ap-mo vėliavomis lydėjo maldininkai. Eisenai žygiuojant viduriniu taku prie altoriaus, kun. Pr. Gavėnas trumpai pristatė maldininkus, kurie čia atstovauja visai Lietuvai; pabrėžė, kad Lietuva yra vienintelė katalikiška tauta dabartinėje nelemtoje Sovietų Unijoje – persekiojama, bet ištikima Dievui ir Bažnyčiai tauta. Ir pristatė šventkelionės intencijas: melstis už Lietuvos laisvę, už kenčiančius brolius-seses, už popiežių, kuris kasdien Dievui primena Lietuvą. Net buvo pasakyta, kad maldininkai pasiryžę prašyti Popiežiaus, kad visam katalikiškam pasauliui paskelbtų LIETUVOS DIENĄ.

Maldininkai, su vėliavomis, apsupti altorių; ir buvo pakviesti pradėti Mišias lietuviška giesme. Nors ir nedidelis lietuvių būrys, bet gerai veikiant mikrofonams ir AUŠROS chorvedžiui, L. Ralickui, vadovaujant, gražiai sugiedojo 2 posmus "Pulkim ant kelių". Mišioms vadovavo pats šventovės aptarnautojas, tėvų redemptoristų, viršininkas, koncelebruojant kun. Pr. Gavėnui ir kun. P. Rukšiu, kurie buvo pakviesti pravesti liturginius skaitymus.

Per aukojimą, chorui giedant "Prieš Tavo altorių", visų lietuvių ir pačios Lietuvos vardu pp Čiuvinškai atnešė ant altoriaus uždegtą lietuvišką trispalvę papuoštą žvakę, kaip simbolį maldų, vargų ir širdžių aukos Kristui ir dieviškajai Motinėlei. O per "tikinčiųjų maldą", kun. Gavėnui vadovaujant, buvo pakviesta visa bažnyčia kalbėti kartu (portugališkai) tą maldą, kurią lietuviai dažnai kartoja visam pasauliui: "Dieve, kurs leidai tautas ir joms įkvėpei laisvės troškimą... Aparecidos Marija, neleisk, kad Tavo Sūnaus Vardas būtų išrautas iš lietuvių širdžių ir katalikų tikėjimas sunaikintas toje šaly, kuri nuo amžių vadinama Marijos žeme". Ir buvo atnaujintas skelbimas sąjūdžio maldų už pasaulį: "Pasiųsk, Viešpatie, daugiau darbininkų į savo Pjūtį, ypač persekiojamai Lietuvos Bažnyčiai ir lietuvių kolonijai Brazilijoje". – Šią maldą žmonės galėjo sekėti ir palydėti, nes prieš Mišias buvo išdalinta apie 2.000 lapelių "LITUANIA CATÓLICA E MÁRTIR", kur atvaizduotas Marijos apsireiškimas Šiluvoje 1608 m., įdėta trumpa istorinė apžvalga apie Lietuvą, dabartinė jos padėtis (įdėtas atvaizdas Vilniaus katedros, kuri paversta koncertų sale). "Kristus iš naujo smerkiamas mirčiai... Bet Kristus Lietuvoje yra gyvas per savo krikščionius ir savo katakumbinę Bažnyčią".

Komunijai dalinti neužteko kunigų – turėjo prisidėti keli seminaristai ir seselės. Prieš komunią giesmę portugališkai, lietuviai sugiedojo kelis posmus "Jėzau, pas mane ateiki".

Pasibaigus Mišiomis ir atnaujinus pasiaukojimą Marijai, mūsų maldi-

ninkai užvedė "SVEIKA, MARIJA", sugiedodami vieną posmą prie altoriaus, o paskui tęsdami giesmę eisenoje į lauką, per bažnyčios vidurį, kitiems maldininkams stebinti, sekant, fotografuojant.

Visų įsitikinimu, gražiau ir iškilmingiau negalėjo būti.

Per pietus, kuriuos buvo galima valgyti po šventovės esančioje milžiniškoje salėje (telpa 15.000 žmonių), vieni kitus broliškai (ir seseriškai) vaišino. O paskui, kas jautėsi galįs užlipti į "Kryžiaus kalną", ėjo kryžiaus kelius, juos ypatingai aukodami už kenčiančią Lietuvą.

Pasibaigus kryžiaus keliams, viena vietinė maldininkė, pusjuodė (iš Minas Gerais), prisiartinė ir tarė: "Nesuprantu jūsų kalbos, bet negaliu atsistebėti jūsų tikėjimu".

Tai ne tik (ir ne tiek) mūsų, kiek mūsų tautos tikėjimas.

Maldininkai grįžo namo 8 val. vakaro, su pakilusia dvasia ir kupini geriausių įspūdžių.

Ir per ML dėkoja ne tik Dievui, bet ir Broliukam, kurie šią šventkelionę suruošė. (Gi kitiems metams, jei ir pats Popiežius atvyks į Aparecidą, tai jau šiandien reikėtų autobusus užsisakyti. Ir įsirašymui nelaukti priešpaskutinės dienos.)

MALDOS DIENA

Sekmadienį, liepos 29 d., LAPA, V. ANASTÁCIO, V. BONILHA, PIRITUBA ir OSASCO jungsis maldoje už Lietuvos laisvę. Pamaldos bus laikomos Dr. Basanavičiaus salėje 10 val. ryto. Visi dalyvaujantieji, vargonams pritariant, pasistengs išpildyti tradicines lietuviškas Mišių giesmes ir tai progai paruošta malda pasimelsti už pavergtą Tėvynę. Surinktos aukos bus skiriamos "Cronica da Igreja Católica na Lituânia" išleidimui paremti.

1. Augustaitis

APLEISTA MOTINĖLĖ

*Prie laiptų senos koplyčios
verkdamas senutė išmaldos prašė.
Ji neturėjo stalo, nei gryčios
be sveikatos, veida ašaroms laistė.*

*Kuomet, jaunutė, šeimyna turėjo.
Džiaugsme pulką sūnelių augino.
Auginti sūnus prakaito negailėjo,
o pulkas sūnelių motule neišmaitino.*

*Apleista motinėle, išlaikyti gyvybę,
pakol neišraudotos atviros akys.
Senutė gailėstaudama meldė Aukštybe.
Dėlko jai, visur uždarytos durys?*

*Ji visus geraširdžiais vadino,
linkejo visiems laimės, sveikatos.
Ir piemenėli, kaip daktara sveikino,
už saujelę gautos išmaldos.*

*Iš geraširdžių gaudavo sūrio ar duonos,
bet senos ir kietos, tartum kad tyčia.
Senutė be dantų, kasnius duonos kietos,
seilėmis vilgė ir rijo su ašara karcia.*

*Bekramtant, atėjo dvi mergaites,
jaunutės, gražios, kaip daržė lelijos.
Viena prisiartinė prie senutės,
iteikė išmaldą savo šeimynos.*

*Antroji neturėjus ką duoti,
prisiartinus senutę pasveikino.
Emė meiliai rankas senutės bučiuoti,
apleistą varguolę, kaip motinėle apkabino.*

*Senutė nelaukus, taip išmaldos gausios
iš jaunutės nekaltos širdelės.
Apleista motinėle, sužavėta mergaitės jautrios,
verkė ant laiptų senos koplyčios.*

MŪSŲ ŽINIOS

**LIETUVIŲ KILMĖS JAUNIMAS
KURIS DALYVAUS IV-oje EMI-
GRANTŲ OLIMPIADOJ.**

FUTEBOL DE SALÃO

Vitor Di Stasi
Vitor Tumas
Sergio Augusto
Douglas Krumzlys
Nelson Jakaitis
Casimiro Ausenka Neto
Carlos Idison Ausenka
Luiz Funicelli
Roberto Bareišis
Mauro Pagnanelli

BASQUETEBOL

Vito Truba
Hilario Clovis Vaičiūnas
André Grigonis
José Grigonis
Julio Stankevičius
Ricardo Tijunelis
Edson Meskele
Claudio Roberto Zukas
Pedro Sinkevičius
Antonio Carlos Moutinho
Radvilas Casimieras Grocala Go-
rauskas
Mindaugas Petras Grocala Gorau-
skas

NATAÇÃO

Rita de Cassia Pukinskas
João Eduardo Pukinskas

JUDŌ

Eduardo Sabonavas

ATLETISMO

Walter Zukas

TĒNIS DE MESA

Alexandre Kasparavičius
Szeslav Tokarevicz
Victor Janisevičius
Mario Eduardo Yemantas

XADREZ

Kęstutis Sipavičius

ATOSTOGOS LITUANIKOJE

Lietuviška aplinka ir mais-
tas. Graži gamta. Nebrangi
kaina. Svečių namas tegali
talpinti tik dvidešimt asme-
nų. Jei norite atostogas pra-
leisti savųjų tarpe, užsisaky-
kite vietą iš anksto. Pas po-
nią Angeliką, tel. 215-3135
arba pas Dėdę Juozą, tel.
63-5975.

APARECIDOS JUBILIEJUS

Aparecidos arkivyskupija ir tau-
tinė šventovė ruošiasi švęsti 50-
metį nuo Aparecidos Marijos pa-
skelbimo pagrindine Brazilijos Glo-
bėja (1930.7.16).

Rugsėjo 8 d. bus paskelbti Ju-
biliejiniai Metai, kurie baigsis
1980 m. rugpjūčio 17 d., per Žo-
linę, kada bus uždaromas Tauti-
nis Marijaninis Kongresas. Ta pro-
ga laukiamas ir Popiežiaus apsilan-
kymas Aparecidoj.

VEIKLOS KALENDORIUS 1979 M.

Rugpjūčio 10-19 d. Pabaltijo Tautų
ir kitų imigrantų PARODA Ibirapueroj.

Rugsėjo 9 d. TAUTOS ŠVENTĖ -
LIETUVIŲ DIENA Lituanikoj, rengia
Br.Liet. B-nė.

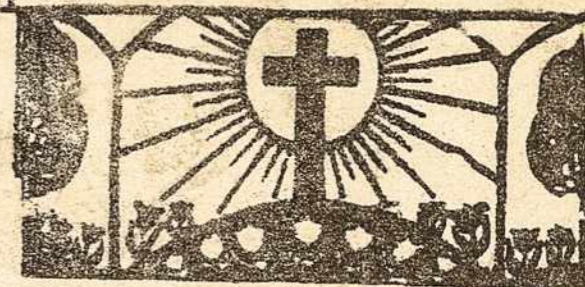
Rugsėjo 23 d. PAVASARIO ŠVEN-
TĖ Lituanikoj, rengia Brazilijos Liet.
Jaunimo S-ga.

Spalio 12-13 d. BAZARAS ir prog-
rama V. Zelinoj, rengia L.K.Mot. D-ja.

Spalio 21 d. SPAUDOS ŠVENTĖ.

Gruodžio 31 d. NAUJŲ METŲ Su-
tikimas.

Pastaba: Visos organizacijos yra pra-
šomos savo veikimui pramatytas datas
įjungti į šį veiklos kalendorių.

MŪSŲ MIRUSIEJI

Pirmadienį, s.m. 16 d. mirė šir-
dies liga Vincas PATINSKAS, gi-
męs Alytuj 23 rugsėjo 1914 m.
ir gyvenęs V. Anastácio. Paliko
žmoną Oną ir dvi dukteris Jadžę
ir Janę su žentais ir trim anūkais.
Buvo palaidotas Lapos kapinė-
se, palydint kun. S. Šileikai iš Šv.
Kazimiero parapijos.

7-tos dienos Mišios buvo to pa-
ties kunigo atlaikytos V. Anastá-
cio Šv. Stepono bažnyčioje, 23
liepos 19,30 val. Tesuteikia jam
Dievas amžinąją ramybę.

Š.m. liepos 21 d. mirė Ričar-
das SIDARAVIČIUS ir buvo pa-
laidotas sekančią dieną Araçá ka-
pinėse.

Šeima praneša artimiesiems ir
bičiuliams, kad Mišios už Velionį
bus laikomos šeštadienį, liepos
28 d., 8 val. ryto, V. Zelinos baž-
nyčioje.

A + A

Ričardui SIDARAVIČIUI
pasimirus,

žmonai Onai, dukterims Onai Reginai ir Vilmai, sūnui Ri-
čardui, žentui Eduardui Jonui, anūkams, giminėms ir bi-
čiuliams, liūdesio valandoje reiškia gilią užuojautą ir prisi-
mena maldoje

BAGDŽIŲ šeima

SVEČIAI

Atvažiavo iš Chicagos Paulius
LUKOŠEVIČIUS su dukrele Ta-
nys, savo motinos Stasės ir brolio
bei seserų aplankyti V. Zelinoje.
Pasiliks Brazilijoj apie 3 savaites.

UŽSIMOKĖJO UŽ ML.:

Marija BALTUŠNIKIENĖ 250 kr.
Petronėlė PALIVONIENĖ 210 "
Pranas ŠUKYS 210 "
Alfonsas VAITIEKAITIS
(už 1979-80 m.) 500 "
Pranas Algimantas ŽIBAS
(už 1979-80 m.) 500 "
Kazys JENČIUS (už 1977-
8-9 m.) 600 "
Alfonsas VIDŽIŪNAS 250 "
Vincas KLIMEIKA 210 "
Ona RUKŠĖNIENĖ 210 "

Lietuviškai kalbanti

Vyrų moterų - vaikų
gydytoja

DRA. HELGA HERING

médica

HOMENS - SENHORAS
CRIANÇAS

nuo 8 iki 12 val.

Av. Eulina, 99 - V Sta.
Maria (skersgatvis ties nr
2214, Av. Deputado Emi-
lio Carlos - B. do Limão)

nuo 14 iki 18 val.

Rua Quartim Barbosa, 6
(paskutinė stotis onibus
Vila Santista Bairro do
Limão)

Tel. 265.7590

J. BUTRIMAVIČIUS ADVOCACIA

CIVIL - Inventário, Despejo, etc.

COMERCIAL - Falência, Concordata

Execução, Cobrança, etc.

TRIBUTARIA - Imposto de Renda, ICM, IPI

KALBAMA LIETUVIŠKAI

ESCRITÓRIOS:

Rua Barão de Iguape, 212 - 4° and. s/45 - Liberdade

- Fone: 279-5937

Horário: Das 9:00 às 11:00 e das 14:00 às 18:00

Rua Campos Novos, 590 - Vila Zelina

Horário: Das 19:00 às 21:00

DR. ALEKSAS KALINAUSKAS

DR. PAULO KALINAUSKAS

ADVOGADOS

Inventário, Despejo, Desquite, Divórcio, Processo
Crime, Processo Trabalhista, etc.

Rua XV de Novembro, 244 - 4° and. conj. 9
Tel. 37-8958

FÁBRICA DE GUARDA-CHUVAS

Guarda chuvas de todos os tipos, para homens, senhoras e
crianças. Mini-sombrinhas, tipo italiano e alemão.

Vicente Vitor Banyas Ltda.

Inscr. Estadual: 104.519.617

C.R.C.80.882.909/001

R. Coelho Barradas, 104
V. Prudente

Fones: 274.0677 - (Res. 274.1886)
São Paulo

MŪSŲ ŽINIOS

Šių metų liepos 28 dieną

ELENA B. ir ANTANAS GAIŽUTIS

švenčia vedybinio gyvenimo auksinį jubiliejų.
Dukterys ir sūnus, žentai, marti, anūakai ir proanūkė nuoširdžiai juodu sveikina ir linki dar gausios Viešpaties palaimos.

SKAITYTOJAI RAŠO..

Manaus, 1979 m. liepos 6 d.

Didžiai gerb. Kun. Gavenai
Garbe Jezui Kristui.

Iš mane pasiekiančių Jūsų laikraščio numerių (jie čia ateina su kelių mėnesių pavėlavimu), sužinojau apie Jūsų kryžiaus kelius, atremontuojant sveikatą. Linkiu geriausios pasėkos, su Viešpaties palaima.

Gavau taip pat ir knygele apie Šv. Kazimierą. Tai turtingiausias Lietuvos Globejo gyvenimo aprašymas. Buvau ieškojęs daugely vietų žiniu apie to Šventojo gyvenimą, bet Jūsų rašinėly radau tiek brangių naujienų, kad net ėmiau didžiulotis. Jo vardą nešiodamas.

Nerašau, kad jus girčiau, bet kad padėkočiau už tą brangią dovaną. Ir dar... norėčiau paskatinti, kad pridėtum kokių naujų skyrių apie anų metų Lietuvos gamtą, gyventojus, miestus ar pilsis, bažnyčias ir... susidarytų didžiai reikš-

minga ne tik religine bet ir Tautinė knyga. Ir gal atsirastų noro aprašyti ir kitus senovės tautiečius – kurie visokiuose laikuose pasižymėjo ir Lietuvą garsino... Valančius, Daukantas, vysk. Baranuskas, arba tiesiog Tautiniai sąjūdžiai – kaip Kražių skerdynės... Arba žemaičių kovos su kryžiuočiais, ir jų krikštas... Atleiskit, kad svaicioju, bet man rodos, kad kokia nors gera idėja galėsite pasinaudoti: Iš praeities Tavo sūnūs te stiprybe semia.

Norėčiau Jus prašyti pagalbos. Norėčiau, kad atsivežtumėt lietuviškos muzikos (instrumentines.) Čiurlionio kvartetus ar "Jūra" ir "Miška", ar lietuviškos poezijos skaitymu (Maironis, etc.) ir man leistumėt padaryti šiu juostelių kopija: jums nieko nekainuotu, o aš turėčiau šiokia tokia pagauda.

Jūsų

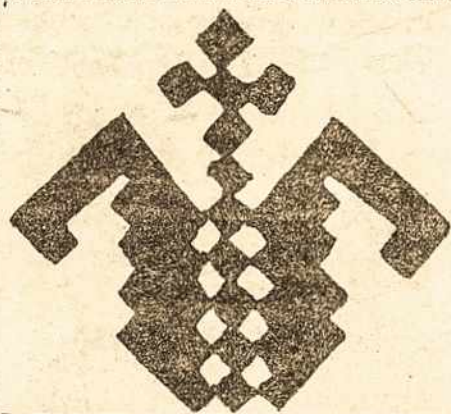
kun. Kazys Bėkšta

MISIOS

Kviečiame dalyvauti Mišiose už a.a. Petrą Mikalkėną, Konstanciją Mikalkėniene ir Vladą Pupienį, liepos m.25 d. 7 val. vakare N.Sra. de Lourdes Bažnyčioje (Agua Rasa).

LITERATŪROS BŪRELIS

Sekantis būrelis susirinkimas įvyks liepos m. 28 d. 20 val. Šv. Kazimiero parapijoje (Rua Juatindiba, 28 - Pque. da Moóca). Tel. 273-0338.

Šv. Onos Šventės proga, liepos mėn. 29 d. 12 val (tuoj po sumos) Jaunimo Namuose rengiame

PIETUS

ir kviečiame lietuvius, o ypatingai Onas, juose dalyvauti.

Pakvietimus reikia įsigyti iš anksto – V. Zelinis ar Mokus liet. parapijų klebonijose arba pas platintojus. Visi pakvietimai yra numeruoti.

Toliau gyvenantieji vietas gali rezervuoti: tel. 274.9924 (Ana), tel.273.3224 (Albina), tel. 63-8413 (Onutė). Nedelskite, nes pakvietimų skaičius ribotas.

Rūpinamės, kad pietų metu visiems svečiams būtų skanu, gražu ir linksma.

Liet. Kat.Moterų Draugija

Šį "M.L." numerį išleidžia

LIET.KAT.MOTERŲ DRAUGIJA

švėsdama savo metinę (šv. Onos) šventę.

„Mūsų Lietuvos“ Redakcija ir Administracija sveikina šia proga atjaunėjusią ir sustiprėjusią Liet. Kat. Moterų Draugiją ir linki jai gyvuoti daug metų.

Lietuvių Sąjunga Brazilijoje - ALIANÇA -

TIEVŲ DIENA

RUGPIŪČIO 12 DIENA – SEKMADIENI – 13 VALANDA

R U O Š I A

P I E T U S

Dalyvaukime Tėvų Pagerbtuvėse

Rua Lituania, 67 - Moóca

TELEF.: 93-5470; 274-5116 – 92-3309

Pasaulyje vienas iš tūkstančio žmonių kalba lietuviškai... Ar tu vienas iš jų?

CURSO DE IDIOMA LITUANO POR CORRESPONDENCIA

SEMANARIO NOSSA LITUANIA

MŪSŲ LIETUVA

Endereço: Caixa Postal 4421
01000 São Paulo, SP.
Impressão: Rua Juatindiba, 28
Pq. da Moóca
03124 São Paulo, SP.

Diretor responsável: VYTAUTAS BACEVIČIUS

Redige: Equipe Editorial

Administrador: STANISLAO ŠILEIKA

Metinė Prenumerata: 210 kr. – GARBĖS PRENUMERATA 1.000 kr.

Prenumerata oro paštu į JAV: 25 dol.

Prenumerata paprastu paštu į JAV: 20 dol.

Prenumerata oro paštu Europon: 30 dol.

Prenumerata oro paštu Pietų Amerikon: 17 dol.

Prenumerata paprastu paštu į užsienį: 18 dol.

Atskiro numerio GARBĖS LAIDA: 1.000 kr.

Atskiro numerio kaina: 5,00 kr.

Užuojautos, sveikinimai ir skelbimai (anuncios), nuo 100 kr. aukštesn pagal dydį ir dažnumą.

Cekius, pašto perlaidas ar administracinius laiskus rašyti "Stanislo Šileika" vardu.

Straipsnius ir korespondenciją Redakcija taisy bei tvarko savo nuožiūra. Nepanaudoti raštai gražinami tik autoriai prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos ir leidėjų nuomonę. Už skelbimų kalbą ir turinį Redakcija neatsako.

Laikraštis spausdinamas pirmadienį.

Vietinės žinios ir pranešimai 9-10 puslapiai Redakcijai įteiktini neveliau kaip iki sekmadienio vakaro.